

ТРАНСЦЕНДИРАНИТЕ СВЕТОВЕ В БЕЛЕТРИСТИКАТА НА ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ ОТ 70-те И 80-те ГОДИНИ НА ХХ ВЕК

г-р Христина Христова

Белетристиката на Павел Вежинов от последните две десетилетия на неговия творчески път е „разказ“ за необозримата същност и предизвикателствата на феномена *психика*. Неотклонната последователност на автора да обследва във всяка своя творба от посочения период скритата логика на ставащото във „вътрешното“ битие на отделните герои и да проследява събитийността като следствие от диалога между съзнание и несъзнавано е едно от свидетелствата за смяната на ракурса в българската литература от края на 60-те години на миналото столетие. Творческото внимание се преориентира от „човека в света“ към „световете в човека“ (1). Повествуването се превръща в движение по невидимите траектории на литературния герой, устремен към значенията и значимостта на своето, към измеренията на своята индивидуална идентичност. Наративната визия следва маршрутите на субективността, която се проявява в полето на интересубективното. Търсецкият аз се опитва да разпознае сърцевината на своето в приобщеността към родното и в страданието по разпадащото се родово (героите от прозата на Васил Попов), в древните и съвременните митове, в сложната амалгама от естественото и „модерното“ (Радичковият човек), стреми се да я открие в поредицата от своите превъплъщения в социалното пространство, за да я преоткрие в непрестанния стремеж към познанието и в прозрението за своята „вътрешна“ противоречивост („Антихрист“ на Емилиан Станев). Матрицата на своето е оразличена в изстрадания път на човека и другите, открояна е в „общия ритъм“, който създава усещането за съпринадлежност, взаимност и хармония („Лавина“ на Блага Димитрова).

Вежиновият герой търси своето в пределите на мимолетната или продължителната заедност, за да

усети неговата атмосфера в миговете на уединението, на себеобособяването и в пулсациите на собствения необозрим „вътрешен“ свят. Своето е убежище на спомените и размислите, невидимо пространство, в което видимият – материално-вещният, социално-битовият свят, се „отразява“ в система от значения.

В белетристиката на Вежинов обективацията на процеси и явления от сферата на психическото битие и трансцендирането на минали и предстоящи събития в полето на сегашността са функции на мисълта и въображението, на паметта и на интуицията. Повествователното слово разчита значите на „вътрешните“ движения в поведенческите модели на героите, в протяжността на битието им или в предизвикателствата на тяхната смърт. „Разказът“ за скритата логика на живота, разгърнат в белетристиката на писателя, отвежда към разкрития за смисъла на смъртта. В повестта „Езерното момче“ наративните гравитации в отвъдността на предишното – краткото битие на едно дете, разсекретяват загадката на неговата гибел. В контекста на творбата е очертана траекторията от следствието към причината, от оповестената в началото на текста внезапна смърт на малкия Валентин към обстоятелствата, които я обуславят. Героят-повествовател се озовава в измеренията на темпорален трансцендент – едно невъзвратимо минало. „Възкресяването“ на предишното – изминатият жизнен път на момчето, обяснява неговата „езерна“ смърт като осъществен личен избор. Себеотричането е логичен изход от неразрешения конфликт между човек и свят – индивидуалността на детето-мечтател и атмосферата на неговата социална среда. Потъването във водните дълбини е куминацията – на едно невидимо психологическо движение и на сюжетното развитие в повестта. Героят отрича света – ви-

димият, социално-битовият, за да избере „Другия“ свят – невидимия, въображаемия. Изборът е кулминиралата вътрешна енергия, заявената индивидуална надпоставеност над „общото“ – семейството и социалното (училищното) обкръжение на детето. Мечтателят е над и отвъд колективното, възприето като несъвместимо с неговия душевен мир.

Приобщаването на момчето към трансцендентното е заявено в заглавието на повестта. В многозначния свят на митологията езерата се определят като „подземни дворци от диаманти, украшения и кристал, от които излизат феи, вещици, нимфи и сирени, въвличащи хората в гибел (2). В този смисъл езерата изразяват значение на илюзорен рай, те символизират „творенията на възбуденото въображение“ (3). В безкрая на въображаемото, на измисления рай потъва едно дете, отблъснато от дисхармонията на делничното. На границата с отвъдното звучи словото, което отрича и утвърждава, разделя и приобщава – „Искам да бъда с вас ... с тях ужасно ме болят хрилете.“ Изреченото е другото на мълчанието, на неотзивчивостта и отчуждението в социалното пространство. Диалогът с рибката и с Гутиере обединява характеристиките на пълноценното общуване – споделянето и откликването. Наративното слово „фиксира“ образите на въображаемото, визуализира съдържания от полето на мисловността, за да подреди поведенческите и вербални жестове на мечтателя в една каузална система. „Вгледан“ в темпоралния трансцендент – изживяното битие на Валентин, повествователят от „Езерното момче“ открива взаимодействието между словото-предизвикателство, словото-мечтание и словото-креация. Провокирано от фантастичния роман „Човекът амфибия“, детското съзнание преобразява езерото в свят на възможните чудеса, населява го с литературни герои. В конкретното пространство е трансцендирано фикционалното.

Пребиваването на Валентин в света на художествената проза е последвано от креативна изява. В ученическото си битие читателят – мечтател се се проявява като автор на приказка. Написаното е проекция на бленуваната реалност – недостижимото измерение на абсолютните стойности. Приказните персонажи са олицетворени абстракции – момчето, което въдворява хармонията и спасява живот, и птичето – възлетиеният копнеж по красивото: „Изведнъж му се прииска да литне във висините, да се гмурне в синьото...“ „Гмуркането“ в „синьото“ е придобиване на нова идентичност. Желаната метаморфоза, осъществима в необятността на небесното, „онагледява“ непреодолимия копнеж по сродяване с духовната субстанция.

Приказката, „изричаща“ бленуваното тъждество на абсолютната красота, абсолютната свобода, абсолютното добро, се сблъсква със света на относителните категории и властващите стереотипи. Словото, изпълняващо ролята на коректив – на учителката Цицелкова, игнорира словото – креация, отжествява го с глупостта и безсмислицата – „Глупости на квадрат. Птичетата не говорят...“ Оповестената на глас присъда е последвана от оценката-санкция – „Бележката била двойка“. Детето-творец е категоризирано от институционализираното съзнание като несправилия се, изоставащия ученик.

Избраната от героя-натор в „Езерното момче“ форма на повествуване в преизказно наклонение, представяща епизода с прочетеното съчинение-приказка, очертава дистанцията между темпоралния трансцендент и времето на припомнянето. Повествователят актуализира опозитивни речеви прояви – на малкия творец и на учителката, отрекла детското творение, за да разplete загатката. Заявена в началото на текста като трагично събитие, смъртта на детето е изречена на финала на повестта като приютяване в измисленото свое. „Отдръпването“ в имажнерното се превръща в отправяне към отвъдното. Индивидуалното съзнание – на мечтателя, съединява трансцендентите – живеееното – мечтаене и смъртта – сливане с мечтаното.

„Сближаването на трансцендентите“, на отвъдностите, които индивидуалните съзнания на Вежиновите герои съграждат или откриват, е прозрение – постижение на повествователната визия в стремежа ѝ да обгледа различните измерения на „вътрешните“ светове на персонажите от белетристиката на писателя. Повествуването за академик Урумов от романа „Нощем с белите коне“ обема невидимите светове, в които героят преоткрива себе си – спомените, полето на научноизследователската дейност и безвремието на апатията. Митарствата на наративното слово в субективното време на героя започват от сферата на научните изследвания, в чиято необятност човешкото съзнание нарушава общоприетите представи за дейност и покой, „открадва“ от часовете на нощта – „Академикът все още работеше. Отдавна бе минало полунощ...“ Прекъснат е диалогът с битовото, героят не долавя шумове, не усеща случванията около себе си. Езикът на тялото потвърждава ситуираност в трансцендентното – необгледаната от наративната визия научна област. Профилът на академик е „малко въсьчен“, не издава „ни жизненост, ни умора“. Отрицателните конструкции заявяват отсъствието на обичайните белези на съществуването. В „цялата фигура“ на героя „се чувства нещо отпаднало и унило“, „изпълнено със

скръбното достойнство, като в позата на умирация благородник от тракийската гробница“. Външността алюзира достолепието на един свят, който принадлежи на миналото. Ехото на отвъдното предизвестява неприобщеност към ритъма на ежедневието. Битието на академика е представено като постепенно „отласкване“ в територията на самотата. Той няма приятели и близки. Повечето са мъртви, а старостта е „разнишила връзките и с последните живи“. Общуването със събеседниците е изместено от диалога с текстовете, а научната дейност е наложила усещането за самодостатъчност.

„Сблъсъкът“ с отвъдното – внезапната смърт на Наталия – „отпраща“ героя в „другия полюс“ – на бездействието. Ежедневието е лишено от съдържание и смисъл – „...не работеше нищо, не мислеше нищо.“ Научните изследвания, изразяващи активността на съзнанието, са изместени от апатията. Субективното време на академика се преобразява в убийствена инерция. Животът наподобява безжизненост.

В художествената темпоралност на романа „Нощем с белите коне“ смъртта идва неусетно, за да посочи на героя идентификацията му на самотник и да припомни „гласове от миналото“. Непреодолимото усещане за самотност е познато от мимолетното пребиваване в „някаква полуразрушена хижа“, разположена на „грамадна сива скала“, „изпъкнала като око“. „Окото е взряно в самия център на ледената галактика“, в „оная безкрайно малка точица, от която милион години извира битието“. Съзрцателят преодолява границите на човешката проявимост. „Върху окото“, което „следи раждането на световите“, той се докосва до вечността.

В трансцендиращия епизод от миналото се „оглеждат“ силуетите на времената – на субективното време и на вечния кръговрат в природата.

Във Вежиновата многоезична вселена „гласът“ на епизодичното оповестява същността на цялото. В спомена или в конкретното съзрцание е „изговорен“ животът със своите определители и своята неопределимост. Академик Урумов възприема картината с белите коне като трансцендиращ миг от изживяното и като метонимия на себеизживяването във времеви континуум. Художествената творба възкресява в съзнанието на героя първата представа за приобщеност към семейния микрокосмос. Риториката на осезаемото – изобразеното на картината, „отласква“ в друго вербално поле. Проговаря езикът на съхранените в паметта образи. Възпроизведени са ситуации от едно пътуване, състояло се в ранното детство на академика. Предишното оживява като амалгама от усещания – усещането за ориентирност към хтоничното – „някакъв друг, тъмен и под-

земен свят“, се смесва с чувството за приютеност и заедност – „Седеше до майка си, тя го бе прегърнала с мекия си шал. До нея бе седнал баща му...“ В съзнанието е изплувал образът на един приласкаващ устойчив микросвят сред непозната действителност. Продължителното бавно придвижване в неизвестна – за героя – субект на възприятието – посока алюзира съдбата – неясна и загадъчна като „синята нощ“.

Припомненият епизод от миналото идентифицира битието като единство от противоречия – от видимо и невидимо, от сигурност и неизвестност. Посланията на съдбовното са „закодирани“ в образите от картината – белите коне. Единият е „вдигнал към небето живите си изящни ноздри“, а другият е „обърнал глава“, но и двата са приютени в пределите на заедността. Екзистенцията е „онагледена“ като устременост – към абсолюта, към непостижимото, и като непрестанно усещане за обремененост с минало, като приобщаване към другия и оразличаване на собствената другост, като постигната взаимност и непреодолима самота.

В изобразеното на картината се „оглеждат“ временното – пътуването през една отминала нощ, и времетраенето като система от противоречия и подобия.

Разчетените знаци и символи на битието, открити в контекста на видимото, материалното, са трансцендиращите светове – огласените скритости – същности, оповестените разкрития на съзнанието. Героят на Вежинов тълкува „опредметеното“ време. Архитект Балевски от романа „Везни“ преглежда запазените проекти, които „очертават“ неговия изминат и забравен – творчески и професионален, път. Темпоралният трансцендент е разчетен като изява на креативната енергия в изяществото и съзвучието на формите. По следите на сътвореното архитектът наблюдава своята метаморфоза – постепенното „движение“ към „утвърждаването на професионалиста“ и „бавното изстиване на изкуството у твореца“, „изгасването“ на „вътрешното съдържание на автора“.

Актуализирането на миналото или на фрагменти от изживяното време в хода на „течащото настояще“ е „уловеното движение“, фиксацията на промяната, „изговарянето“ на своята идентичност като изменящо и съхраняващо себе си единство. В обследването на осъществените проекти Симеон Балевски („Везни“) се връща към твореца в себе си. Креативният процес е възроден, за да се постигне визуализацията на „скритото“ битие на духа. Инвенцията придобива видимост. Родените в съзнанието представи „оживяват“ в своите проекции – „Сложих една черта – хори-

зонताла. Изведнъж пред мен се появи образът“. Ръката „улавя“ пулсациите, за да извае формата, тя е медиаторът между световите, извежда въображаемостта, мисленото от неговата „интровертност“, пренася го в измеренията на осезаемото – „... ръката ми вече работеше с такава лекота, сякаш ни за минута не бе изпускала молива“. „Работенето с лекота“ е връщане към обичайното. Търсещият самоличността си се озовава в „сферата“ на своята себеизява. Осъществен е диалогът на сегашното с предишното.

Героят се стреми да преоткрие себе си и като представител на семейно-родова общност. В старателното проучване на родовата история „свитък по свитък“ Симеон от романа „Везни“ възприема представената събитийност като необяснима система от личностни изяви, преобразяващи „характера на фамилната традиция“. Основателят на рода „изменя на фамилията занаят – става учител“. Най-големият от синовете му, за изненада на своите близки, пребивава за пет-шест години в един от новгородските манастири. Животът на Симеоновия баща, завърнал се единствен от братята си в Брестник, е необяснима загадка. „Той е просто човек без биография, ако не се смята неговата странна и неочаквана смърт“.

Съзнанието на потомъка-интерпретатор съхранява фрагменти от станалото. „Уловен“ е само „епилогът“ на изречените „повести“, на необективирани мисловни движения. Героят-повествовател от „Везни“ се полага в езиковото поле на миналото, за да разчете родовите взаимоотношения като „единство от близост и отдалеченост“(4). Обединяващото начало – пословичната жизнеустойчивост на отделните представители на общността – е съвместено с „изговарянето“ на отделните индивидуалности. Родовото време е идентифицирано от наратора като пребъдващо единство от подобия и несъответствия, като взаимопроникване на светове. Всеки индивид носи у себе си кода на темпорален трансцендент. В субективното битие се долавя „гласът“ на една групова идентичност – идентичността на семейно-родова общност, или прозвучава екоът на предишни идентификации, отвеждащи към предисторията на един генеративен процес. В романа „Малки семейни хроники“ това начало е изречено на езика на движенията. Кодът на темпоралния трансцендент е разчетен като родова памет. Котето Вики, обладано от първичните си инстинкти, полетява, за да стигне гълба. Малкият хищник изживява странното усещане, че летенето е познато действие. Необичайното случване, съпроводено от чувството за „повторено“ минало, е обяснено от човека-събеседник – Кирил, като проява на спотаеното в паметта

предишно – „... не искам да те обременявам с ненужни знания, но това се казва родова памет...“ Споменът за отдавна преодолени форми на екзистенция се е пробудил, за да оповести идентичността на индивида като средоточие на времена.

Пътят на себепознанието преминава през териториите на спомнянето, пресича „зоните“ на поведенческите прояви и поливалентните комуникации на Вежиновия човек и проследява измеренията на неговите писмени откровения. Творческите самоидентификации, воденето на дневник, записването на спомени и впечатления е изразяване на неизреченото в процеса на общуването с различните събеседници. Писменото слово е другото на спотаеното в паметта, което „мени своите форми като летен облак“ („Измерения“). Манол от повестта „Измерения“ се съпротивлява на забравата, той пристъпва към творчеството, за да съхрани миналото, превърнало се в неотменна част от идентичността му.

Устремеността към „истината за себе си“ има своето начало в обглеждането на света „преди себе си“, на предхождащото появята и формирането на собственото Аз. Номо scribens-ът тръгва от историята за народ и родова общност, потапя се в полифонията на художествената и документалната словесност – „Това са шепата храбреци, за които говори в „Записките“ Захари Стоянов“, за да установи неизреченото и да го оповести: „... не е известно името на дядо ми и на неговата малка, храбра жена, то ще остане сред незнайните“. Погледът на интерпретатора прониква в трансцендента на „незнайните и безивенни герои на една епоха“. Узнаването на стореното от предците приобщава пишещия към миналото на народа и рода и към културната история на едно общество. Героят-повествовател от „Измерения“ се идентифицира като познавача на неоспорими истини. Неговият ръкопис е средоточие на личностното и надличностното. Личностната идентичност е „изговорена“ като „част от цялото“ – груповата идентичност, и като негова проекция.

Аналогично движение към себе си се наблюдава в романа „Антихрист“ на Емилиан Станев. Нарацията проследява историята на животоописанието. В дискурса на Вежиновата повест – „Измерения“, творчеството се ражда в контекста на „двойното съществуване“, сегашното обема миналото в смисловия си обхват, обещава му пребъждане. В „Антихрист“ миналото се появява, за да измести настоящето. Писането е спасение от бремето на сегашността, освобождение от бездействието и приютяване в друга емоционална атмосфера – „От нямане какво да правя и защото ми се иска да забравя лютата мъка, пиша житието си“. Творчеството е предимството на

мъдрия – да усети у себе си „великата животворност на човешкото въображение“ и да създаде свой свят, да се озове над „безчестието и гибелта“, извън предела на робството. Еньо-Теофил се обръща към писмото, за да „обходи“ отново битието си. Той се връща към миналото и по този начин надраства настоящето, замества реалностите на сегашността със „сладки за душата спомени“. Писането-трансцендиране е стремежът на личността да превъзмогне властта на времето.

Свободата на творческото битие е осмислена в повестта „Измерения“ като пътешествие към „скритите значения“, към неуловимите индентичности на миналото. Движенията на мисълта и на креативния дух заявяват възможното овластяване на времето в търсенето и разкритието на неговата същина. Писателите – от гледната точка на героя-повествовател – „все пак стигат до истината – пишейки“. Героите на Вежинов – Манол, и на Емилиян Станев – Еньо-Теофил, изминават пътя от предела на изстраданата мъдрост към безпределното у себе си – Еньо-Теофил, от убеждението за постижимата истина за битието към безграничността на истинното – Манол.

Трансцендирането на осъществените прозрения е заявената амбиция на Аз-а да изведе изживяното от парадигмата на преходното, да го „продължи“ и да го обеме като идентичност. Писменото слово е „огледалото“ на духовния живот. В ориентацията към своя генезис и своето самоопределяне героят в прозата от 70-те и 80-те години на XX век се полага в пространството на „огледалните“ образи. В романа „Хайка за вълци“ на Ивайло Петров проекциите в паметта са пренесени в семейния летопис. Фактологията разказва „повестта“ за вината и възмездие. Събитийността резонира в съзнанието на отделните герои, а пишещият фиксира случващото се като поредица от съзнателни прояви.

Аналог на летописното събитийно изговаряне е дневникът. Учителят Апостолов от романа „Прашка“ на Радичков „води дневник на своя живот“, в чиято продължителност отекват гласовете на неговите съществувания. Авторът обединява изследванията за бита на каракачаните, циганите и кестенарите. Дневникът на Левачко („Прашка“) съвместява отраженията на времето в едно съзнание, лицата на живота и проекцията на разрушаващата смърт. В калейдоскопа от темпорални отрязъци се редуват образите на семейната цялост, на бащата и майката, назована с името на „божието дърво – дивячката“, на Отченаш и Опекунина, на хармонията и халата, на реда и хаоса. В писменото слово се докосват съдби и светове, родове и личности, както „бързата кафява лисица докосва всички със своята

пулсация“. Трансцендираният в писмото – дневника, свят въплъщава скритата логика в битието на романовия герой. Ръкописите на Левачко представят изживяното минало като фактология, като поредица от обясними и необясними случвания, като амалгама от възприятия и представи. В дневника са пренесени „вътрешни“ съдържания, съхранен е образът на изгубеното – семейната цялост, бащината закрила, домашният уют, и е потърсен „силуетът“ на още непоявилото се съкровено свое убежище. В трансцендирането на спомени и представи, на размисли и желания пишещият човек – Левачко, се опитва да очертае пътя си, да намери за себе си посока и място в разноликия свят на другите. Писмените откровения на героите в българската белетристика от 70-те и 80-те години на XX век съвместяват видими и невидими траектории, изстрадани прозрения и „недостигнати хоризонти“, гравитации в измерения на социално-историческото, родовото и психологическото време. Писмото обединява проекциите на лицата, които героят-съзнание носи у себе си – лицето на човека в социума и на социума в човека, образите на едно „вътрешно“ битие и на една философия за битието. В романите „Антихрист“ на Емилиян Станев и „Везни“ на Павел Вежинов се разкриват изминатите от литературните герои пътища, „отразени“ в техните записки. Еньо-Теофил от „Антихрист“ приютява разноликия социален свят в своите спомени – размисли, синтезира в житието си представите си за хода на историческите събития и процеси. В художественото време на Емилиян-Станевия роман се проследява диалогът на героя с миналото. В романа „Везни“ на Вежинов дневникът се „появява“ като отзвук от припомненото, като следствие от преоткритата идентичност на героя – повествовател. Записките на Симеон обемат квинтесенцията на събитийното. Пишещият се освобождава от властта на биографичното, за да ословеси своите наблюдения и констатации за феномена човешка психика. Изложеното в определен фрагмент от романовото цяло, онасловен „Из моя бележник“, е обективизираната представа на една личност за пътищата на познанието и непрестанното взаимодействие между рационалното и емоционалното начало у човека. В контекста на записките чувствата са определени като „първопричина или първооснова на съзнанието, изходна точка на неговата онтогенеза“. Писменото слово обема полюсите в битието на рацията – „... и покой, и действие“ – и откроява неговите характеристики – „... и съдържание, и промяна на съдържанието. И памет, и мисловен процес“. Митарствата на тълкувателя отвеждат до

прозрението за хегемонията на рационалното начало в духовния живот на съвременника.

Писането като проява на ментална активност обединява двата процеса – преодоляване конкретиката на фактологичното и стремеж към конкретизация на абстрактното. Писменото слово очертава траекторията на мисълта в „сферата“ на психологическите категории и обема познанията за спецификата на емоционалното и рационалното битие на личността. „Отведен до езика“, опитът получава смисъл (Рикьор) (5). В писмото социалният опит придобива статут на философия за човека. Оpoznатото е изречено като епистема.

Бележките на Симеон от „Везни“ продължават традицията на „изговорената азовост“ в писменото слово, характерна за идентифицирането на литературния герой в прозата от 70-те и 80-те години на ХХ век. Последният роман от творческата биография на Вежинов визира друг мащаб и модел на себеизричане. Пишещите герои в белетристичния дискурс от посочените десетилетия „материализират“ в словото своето движение в хода на събитията, търсят себе си в интересубективното – социалното, историческото, народното, родовото. Писмото улавя ритма на субективното време в динамиката на „всеобемашщото“ време. Дневникът на Симеон („Везни“) проследява пътя на човека „в себе си“, трансцендираното в мисълта и ръкописите е преоткритата и повторно съградена действителност, осъществена интерференция на личното и свръличното. Изживяното е преродено в „повестта“ за битието на едно съзнание.

Вежиновото повествование за трансцендираните светове „разширява“ и релативизира понятието *настояще* – заявява го като функция на съзнанието, като достигната граница – осъществена личностна или общностна идентификация – и като безграничност: духовна атмосфера, която съхранява сянката на миналото и задава перспективата на неговото пребъждане.

ЛИТЕРАТУРА

1. Янев, Симеон. Тенденции в съвременната проза. С., 1977, с. 76–77;
2. Шевалие, Жан. Геербранг, Ален. Речник на символите. 1995, т. 1, с. 324
3. Пак там, с. 327
4. Зиммел, Георг. Чужденецът. Социология на личността. С., 1990, с. 348;
5. Рикьор, Пол. Прочити. С., 1996, с. 64.

НОВА БЕЛЕТРИСТИЧНА КНИГА С ТЕМИ ОТ ЗАДЪХАНОТО НИ СЪВРЕМИЕ

На един дъх се чете сборникът с разкази „Ярост“ от **Лъчезар Георгиев**, чието белетристичното творчество е познато от повестта „Санта Инес“, романите „Босненска рапсодия“ и „Безумна любов“, „Палатът на Карагерови“, „Карина“, „Избрани творби в два тома“, новелистичния сборник „Стихия“ и още няколко книги с разкази – „Час за свиждане“, „Дом на кръстопът“, „Една нощ в Антверпен“, „Разкази от Дълбокото подземието“.

И сега, в белетристичния сборник „Ярост“, Лъчезар Георгиев ни повежда през суровата наша съвременност заедно със своите разярени, обидени на обществото и на себе си герои, устремени към смисъла на битието, обичащи и мразещи, тъжни и огрени от огъня на всепобеждаващата любов, проклинащи и устремени.

Детайли, лайтмотиви, подтекстови внушения, втори план на наратива и философски послания – всичко сякаш е събрано в тази стойностна книга, която се чете леко и увлекателно, навярно защото е благословена с мъдростта на божествения промисъл. И от която читателят има какво да научи – за себе си, за света, за любовта и омразата, за доброто и злото, за красивите неща от живота, които така лекомислено пропускаме, вгълбени в своята уж единствена и неповторима истина.

